

Kaszálók és papsági áldások

Írta: Jack N. Gerard elder
a Hetvenektől

„Ama vigasztaló... a Szent Lélek” (János 14:26).

A mikor kisfiú voltam, a családomnak volt egy kis gazdasága tehennel és mezőkkel. A gyerekkoromhoz hozzá tartozott a kemény munka a földeken.

Egy forró nyári napon a testvéremmel kint dolgoztunk a mezőn. A szél erősen fúj és sok por szállt a levegőben. Csúnyán allergiás voltam, és a széna porától időnként megbetegedtem. Könnybe lábadt a szemem. Nehezebben szedtem a levegőt. Még az orrom vére is eleredt, annyira dörzsöltem.

Amikor édesanyám kijött a mezőre és meglátott, beküldött a házba. Lefektetett a heverőre, és nedves kendőt rakott az arcomra. Néhány perccel később két gazda társaságában tért vissza. A kezeslábasuk csupa szénapor volt.

Mindketten az egyházközségünk tagjai voltak. A fejemre tették a kezüket, és nekiálltak, hogy áldást adjanak nekem. Édesapám akkor még nem volt az egyház tagja, így persze nem viselte a papságot sem. Soha nem fogom elfelejteni azt az érzést, amikor ez a két jó ember megáldott engem. Melengető, békés és megnyugtató érzés volt. És már nem éreztem magam betegnek.

Az életem egy későbbi szakaszában megértettem, hogy ez az érzés a Szentlélek volt. A Szentlelket időnként úgy is nevezik, hogy Vigasztaló. Tetszik ez az elnevezés, mert a Szentlélek volt az, aki vigaszt adott nekem. Kívül-belül jobban éreztem magam Tőle.

A Szentlélek nagyszerű áldás. Törekedj a Szentlélek által adott vigaszra, és igyekezz, hogy az mindennap veled legyen. ●

Eliza Broadbent interjúja alapján.

